

Kathedraal van de ezels

Kathedraal van de ezels

Mariano Perez van Poecke

Refugium:

*Locatie van een geïsoleerde of relict populatie
van een eens wijdverspreide plant- of diersoort*

Auteur: Mariano Perez van Poecke

Coverontwerp: idem

ISBN: 9789402149630

© Mariano Perez van Poecke

DEEL 1

Torkel

Kathedraal van de ezels (proloog)

Het begon met de vondst van een hele kleine man op een modderige kerkvloer. Ja, nu ik naar jouw gesloten ogen kijk in het witte ochtendlicht, jouw borst traag op en neer zie gaan onder het donzen dekbed, nu realiseer ik mij dat dit verhaal begint bij de doofstomme Dres Pekarnot. Mijn naam is Celia Parbo. Ik ben niet de hoofdpersoon van dit verhaal. Dat is Lana. Ach, Lana met haar smaragd groene ogen en die mysterieuze moedervlek... Ze is een van de meisjes in het koetsje, op de kade van Torkel. Op de dag dat ze Dres vonden.

Laat ik daar beginnen.

Over de glimmende kade van de kleine stad Torkel, kwam die morgen luid ratelend een zwarte calèche met donkerrode deurtjes aanrollen. Het was een klassiek, gesloten koetsje met twee krachtige, zwarte paarden ervoor. Uit hun neusgaten ontsnapte stoom op het ritme van hun ademhaling als die van een stoomtrein. In de nog vroege lenteochtend hing de geur van de wegstervende winter. De kou leek eindelijk verslagen.

Op de bok van het rijtuig zat een lange, slanke heer met een grote haakneus, een stoïcijnse blik en een hoge, zwarte hoed op zijn benige schedel. Hij ging verder gekleed in een stijlvolle, donkerblauwe livrei met goudkleurige stiksels, knopen en koorden. In zijn handen hield hij losjes de leren

leidsels en een lange, dunne zweep. Zijn hoofd, zoals altijd een fractie naar achteren gekanteld, gaf hem een hooghartige aanblik. De hoge zwarte hoed op zijn hoofd, verraadde de strengheid van een grafdelver. Zijn lange lichaam wipte zachtjes op en neer, op het ritme van de paardengalop.

Een stralende lentedag had een overdadig schijnende zon aan de lichtblauwe hemel gehesen, het stadje baadde in het witte licht van het vroege voorjaar.

Onder de kap van het rijtuig zaten twee jonge meisjes. Het ene meisje had een spierwitte huid, de ander was licht getint. Het waren nichtjes, wist ik. Een derde, volwassen persoon zat tegenover hen. Dit was een oudere heer met grijswit haar en een keurig kort getrimde baard, een hoornen bril met ronde glazen versterkte de overduidelijk adellijke trekken. Hij zat gedraaid op het leren bankje van de calèche, de zon scheen op zijn gezicht. De man grijsde tevreden met gesloten ogen. Het geratel van het ijzeren beleg om de vier houten wielen op de natte keien overstemde het vrolijke gepraat van de kinderen.

Op het moment dat het rijtuig stopte -en het stalen klikklak van de paardenhoeven zweeg- sjokte een onalledaags geklede, slungelige gestalte op de koets af. Hij droeg een opvallend rood priesterkleed dat ruim en tot op de grond om hem heen hing. Op zijn hoofd stond een witte mijter met gouden stiksels. De man, die wat op Jezus leek, had een onverzorgd, zwart baardje dat vlaste aan de onderkant van zijn ronde gezicht. In zijn nek was zijn sluike, zwarte haar in een staart gebonden. Deze piepte onder de mijter uit alsof er een klein knaagdier onder het hoofddeksel verscholen zat.

De man maakte, net als het licht die ochtend, een uitermate zachtmoedige indruk. Hij wierp een blik op de drooggevalle rivierbedding achter de kademuur, die drilde in de zon als zwarte pudding. De rivier had zich die nacht teruggetrokken. Hij zwaaide naar het gezelschap dat uit de calèche stapte. De man op de bok keek bewegingsloos voor zich uit, wat de slungelige man tot een korte opmerking verleidde.

'Dag Karp. Doe je mee met de ezels, vandaag?'

De man op de bok, met het gezicht van strakgetrokken leer, antwoordde voor zijn doen tamelijk uitgebreid, maar zonder veel zin en dus vlak: 'Dag mijnheer Pons. Met mij is alles goed, mijnheer. Gelukkig wel en fijn dat u het vraagt. En nee, ik doe ook vandaag niet mee met uw ezels. Maar u, gezien uw opmerkelijke outfit, gaat dat wel doen, naar ik aanneem?'

Bij die laatste woorden draaide hij zijn hoofd in de richting van zijn rechter oksel en keek hij de slungelige man sarcastisch vanuit de hoogte aan, met zijn donkergele, slangenogen.

Ik keek weg om een glimlach te verhullen.

De man op de kade lachte merkwaardig traag, hinnikend als een paard en stak een stukje kauwgom in zijn mond. Hij antwoordde, terwijl hij de verpakking in zijn hand tot een propje kneep: 'Ik ben de Ezelpaus, beste Karp! De summus pontifex! Ik baad niet met het volk!'

Hij lachte nog een keer hard en gooide het propje in een prullenbak die naast een uitsparing hing in de kademuur. Via de uitsparing stapte je op een stenen trapje dat afdaalde naar een pad van grote donkergrijze keien, waar groene, glibberige wieren hun hunkerende tentakels omheen sloegen. Het pad liep vervolgens recht door de drooggevalle rivierbedding,

naar een eenvoudig kerkje, opgetrokken uit amberkleurige steen. Het glinsterde in de zon.

Achter het kerkje strekte de zwarte bedding zich nog een tiental meters uit tot aan de rivier. Aan beide zijden van de kerk stond een kale eik, fossielen uit een tijd dat hun wortels nog in de sappige perken rond de kerk stonden. Ze waren zwart en leken gemaakt van drop.

De oudere man stapte opgewekt uit het koetsje en schudde de slungelige man hartelijk de hand. Vervolgens assisteerde hij de twee meisjes bij het uitstappen.

'Tius, grote vriend, wat een heerlijke lentedag niet waar? Daar waren we wel aan toe, dunkt mij.'

De oudere man presenteerde de giechelende meisjes door hun handen vast te houden alsof hij in elke hand een appel woog. De slungelige man boog zijn hoofd en knipoogde naar de meisjes. 'Hi meiden, fijn dat jullie er zijn.'

De oudere man fronste, legde een hand op de schouder van de slungelige man en draaide zijn hoofd een kwart slag, ten teken dat hij iets vreemds hoorde.

'Zeg Tius, hoor ik dat nou goed? Hoor ik nou een soort gebrom uit de Kathedraal komen?'

Hij keek de andere man niet aan.

De andere man antwoordde nauwelijks geïnteresseerd: 'Dat is de nieuwe waterpomp.'

'Waterpomp?' vroeg de oudere man, blijkbaar verbaasd. Nu keek hij de ander wel aan en fronste wederom.

'Gisteren gekregen. Van uw schoonzoon nog wel!', verklaarde de slungelige man, terwijl hij een hand boven zijn ogen hield en vanonder het afdakje een blik op het kerkje wierp.

Hij vervolgde mechanisch: 'Daarmee kan ik overtollig water wegzuigen, mocht dat nodig zijn. Die ezels moeten naar buiten, anders leveren ze geen geld op. Je weet hoe hij is.'

De oude man kneep zij ogen samen en keek in de richting van de kerk.

'Ach zo', sprak hij zacht.

De slungelige man gaf beide meiden een zetje in de rug en zei:

'Hup meiden, ga maar alvast naar de Kathedraal. Ik kom zo, dan laten we de ezels vrij.' Ze renden joelend het pad naar de kerk op.

'Kaz Perk', mompelde de oudere man in gedachte, alsof hij het nu pas tot hem doordrong wie zijn schoonzoon was.

'Klopt', zei de slungelige man. Bij die laatste woorden sloeg hij de oudere man vriendschappelijk op een schouder, stapte van de kade op het glimmende stenen pad en slenterde naar de kerk.

Zijn witte, lichtgevende mijter contrasteerde fel met de modder om hem heen.

Aan de voet van het kerkje klonk het onheilspellende gerochel van de waterpomp als pruttelende lava in een vulkaan.

Toen pas stapte ik uit de schaduw van een grote plataan op de kade, waardoor de adellijke man mij zag staan en mij onmiddellijk herkende.

'Ach, hallo Celia. Wat brengt jou hier zo vroeg?'

Maar dat kon ik natuurlijk niet zeggen. Zelfs niet tegen hem.

Later die middag vond er, onder een inmiddels bewolkte hemel, een wonderlijke gebeurtenis plaats in en om het drooggevalen kerkje. Het gebeurde tijdens een maandelijks terugkerend schouwspel genaamd De Ezelmars. Twaalf ezels, die zich al jaren op de eerste verdieping kerk bevonden, stapten nieuwsgierig naar buiten, lieten zich op hun rug vallen en wentelden zich uitgebreid in de modder van de drooggevalen rivierbedding.

Om enige minuten na vier uur 's middags, toen De Ezelmars zijn einde naderde en de kerkklokken zwegen na een minutenlang gebeier, deed de slungelige man, een buitengewone ontdekking in de kerk. Mijn ogen waren al geruime tijd gefixeerd op de kerkdeur. Die kon elk moment open gaan, zo wist ik. In mijn ongeduld beet ik op een nagel. Juist toen de calèche van de adellijke heer met grote snelheid terugkeerde op de kade en daarbij bijna de oude plataan op de kade raakte, verscheen de slungelige man in de deuropening van het kerkje. Hij hield iets vast. Iemand. Een klein iemand.

Zijn verschijning, in rood priesterkleed en witte mijter, leek op een impressionistisch, geschilderd kruis: een dikke streep rood, opgetrokken uit het sompige zwarte land. Daarboven de mijter, een kleinere toef wit. In zijn uitgestrekte armen een zeer kleine, bewusteloze man, als een kerstkado: gekleed in een opvallend suède pakje met rode en goudgele strepen, een rode baret met pauwenveer op zijn slapende hoofd.

Een handvol toeschouwers op de kade stond met open mond te kijken. De ezels, inmiddels zwart van de modder, glibberden rond de kerk en aten planten die tussen de

bodemdrek groeide. Tussen de dieren in stonden de scholieren in rode shirts toe te kijken.

De blik van de man in het priesterkleed was vol verwarring, hij leek zelfs geschrokken. Hij keek beurtelings om zich heen en naar de kade, alsof iemand hem een handgranaat had overhandigd en hij zich geen raad wist met hetgeen in zijn armen lag, zich niet durfde te bewegen.

Hij keek naar de oudere man op de kade, die zojuist uit de calèche was gestapt. Hun blikken vonden elkaar. De stem van de man voor de kerk klonk ijl vanuit de rivierbedding, toen hij met stemverheffing sprak: 'Weer een wees...'

De slungelige man draaide zich een halve slag om en keek de kerk in, waar een dunne straal wit zonlicht, die door een barst in het wolkendek scheen, de schoongeveegde kerkvloer deed glimmen. In de zak van het suède jasje dat de kleine man droeg, vond men later een kort briefje met alleen zijn naam daarop. De man in het opvallende kostuum bleek een lilliputter te zijn, genaamd Dres Pekarnot.

En alleen ik, Celia Parbo, had van zijn komst geweten.

Niets is wat het lijkt

'Dag mam, ik ga!' riep Lana vanuit de gang naar boven en ze liep gehaast de voordeur uit. Achter zich hoorde zij de deur in het slot vallen. De woorden die haar moeder haar nog toe riep vanaf de trap, vielen in de doffe knal die de deur veroorzaakte.

'Oeps', kirde Lana hardop en ze sloeg haar hand voor haar mond. Ze draaide zich om en belde weer aan.

'Ja?', vroeg haar moeder met een vermoeide glimlach, terwijl ze om de half geopende deur keek. Haar witte haar viel in slordige plukken langs haar witte, bijna doorzichtige gezicht. Het daglicht leek haar pijn te doen.

Lana keek verontschuldigend, kantelde haar hoofd en knipperde een aantal keer met haar smaragdgroene ogen. Een staartje donkerblond haar, wipte in haar nek.

'Stick vergeten, mam', zei ze en ze stoof langs haar moeder om haar stick van de kapstok in de ruime hall te trekken.

'Doei!' riep ze nog en sprong op haar fiets. Haar moeder gaapte en sloeg verontschuldigend een hand voor haar mond.

'Tot vanavond, lieverd en veel plezier bij de hockeytraining. O, en vergeet mijn recept niet op te halen!', riep haar moeder nog, met zwakke stem. Ze zwaaide haar dochter na vanuit de deuropening zonder dat Lana het nog opmerkte.

Niets wees erop dat zij haar dochter die dag niet meer terug zou zien.

Wolkenloos was de middaghemel die als een lichtblauwe stomp boven Lana hing.

Ze fietste over de brede weg, die de keurige villawijk waar zij woonde, verbond met het centrum van de kleine stad Torkel, waar het deel van uit maakte. De weg liep als een kruipende slang, in enkele bochten geleidelijk naar beneden, waardoor ze nauwelijks hoefde te trappen.

De opritten naar de bovengemiddeld grote huizen waren leeg. In een enkele tuin zoemde een tuinsproeier, verder heerste er stilte tussen de huizen. Een zacht herfstbriesje streelde Lana's koperkleurige gezicht. Het was erg zacht voor de tijd van het jaar.

Karsten heette de villawijk, waar ze woonde. Maar veel vaker werd het Kaksten genoemd. Daar trok Lana zich overigens weinig van aan, zij was zeker geen kakker. Vond ze zelf. Veel van haar buurmeisjes waren dat overigens wel. Ze had zich altijd al een beetje een buitenstaander gevoeld. Misschien kwam dat omdat ze geadopteerd was. Daar zei verder nooit iemand iets over, maar ze voelde zelf wel een soort... vervreemding? Ze zag er ook anders uit dan de meeste mensen in Karsten en zeker dan haar ouders: ze had een koperkleurige huid en olijfgroene ogen. Haar ouders waren blank en blond. Vrijwel alle mensen in Karsten waren blank en blond.

Rond haar tweede levensjaar was ze in Karsten komen wonen, in het huis van de familie Perk.

Ze spraken er thuis niet vaak over en Lana vond het meestal ook wel goed zo. Dit waren haar ouders en andere had ze niet. Haar echte, biologische ouders waren nooit gevonden. Geen idee waar ze vandaan kwam, dus.

*

Eerst zou ze langs de apotheek rijden om het recept voor haar moeder op te halen. Ze keek op haar horloge: bijna half vijf ze moest even doortrappen. Nadat ze bij de apotheek was geweest, zou ze haar nichtje Elizabeth ophalen. Vervolgens fietsten ze samen naar de hockeytraining, zoals elke vrijdag.

Afgezien van haar huidskleur en groene ogen, had Lana nog een opvallend kenmerk: links boven haar mond had zij een bijzonder moedervlekje in de vorm van een rondje, zo groot als een spliterwt, en drie minuscule stipjes, die als drie manen, op gelijke afstand om de grotere stip leken te zweven. Het leek ook wel wat op de pootafdruk van een heel klein pandabeertje. Vandaag zat er een smal, blauw pleistertje van Paul Frank over de moedervlek heen om een klein puistje te verbergen.

Ze had wel eens op Google gezocht naar soortgelijke moedervlekjes. Als het zo uniek was, kon ze op die manier misschien wel haar biologische ouders opsporen. Maar ze had niets aangetroffen. Behalve een grote hoeveelheid weerzinwekkende plaatjes van huidtumoren.

'Een ding is zeker', had de huisarts ooit gezegd, 'jouw biologische vader of moeder zul je onmiddellijk herkennen. Minimaal een van hen heeft het ook.'
Het maakte haar toch nieuwsgierig.

Ze fietste tot aan het centrale plein in het oude centrum van Torkel en sloeg toen linksaf, de belangrijkste winkelstraat van het stadje in. Ze zwaaide naar een serveerster die bezig was een zilverkleurig rond tafeltje af te ruimen bij het enige cafe van Torkel, dat op een van de hoeken van het vierkante plein lag. Het meisje was tot enige jaren geleden haar avondoppas geweest.

Mooi meisje, type cheerleader. Ze hadden samen grote bekers popcorn verorberd, in pyjama, liggend voor de tv. Ze had geleerd om de popcorn met een grote boog in haar mond te mikken.

De straat waar ze vervolgens in reed lag volledig in de schaduw van een aantal hogere gebouwen en was donker, alsof het altijd schemerde. Het eerste deel liep licht omhoog en halverwege daalde de straat weer tot aan de kade van Torkel. Het was er altijd fris.

In de straat waren verschillende winkels gevestigd, in de appartementen erboven woonden mensen. Ook de apotheek was er te vinden, onder een uithangbord dat bestond uit een display met een knipperend groen kruis.

Bij de schuifdeur stond Lux, een jongen uit haar klas die zij stiekem wel erg leuk vond. Naast hem stond een andere, onbekende jongen. Ze hingen tegen hun fiets aan en lurkten allebei uit een blikje cola.

Lana deed net of ze hem niet zag, parkeerde haar fiets tegen een stenen muur en liep zo cool mogelijk langs de jongens naar de apotheek.

'Hi, Lana', hoorde ze hem zeggen. Ze speelde een en al verbazing. 'Oh, hi', zei ze. Ze keek hem glimlachend aan. Op het moment dat de schuifdeuren zich zoemend openden vroeg Lux nog:

'Hockeytraining?'

Hij keek haar aan over zijn zonnebril, die op het puntje van zijn neus stond en knikte naar de stick in Lana's hand. Lana schrok een beetje van de lengte van het gesprek en de ondeugende bruine ogen waar ze in keek en besloot op enigszins nonchalante toon de waarheid te zeggen.

'Yep.'

'Chill', was Lux' conclusie en hij drukte de zonnebril weer tegen zijn neus.

Lana stapte de koude apotheek binnen om het recept voor haar moeder om te zetten in een aantal zilverkleurige strips met Dormicum-tabletten. Toen realiseerde ze zich opeens waarom Lux naar de hockeytraining had gevraagd. Ze kreeg het plotseling heel warm, ondanks de diepvriestemperatuur in de apotheek. 'O, Laan, wat ben je toch een enorme muts!', schreeuwde ze in zichzelf. Morgen was het jaarfeest bij Rococo, de hockeyclub. Lux had haar zojuist een kans gegeven om hem mee te vragen...

'Muts!'

*

Lana's vondst als vondeling was een groot mysterie dat nooit opgelost was. Maar het meisje was er nu eenmaal en aangezien Kaz en Lauri Perk geen kinderen konden krijgen, adopteerden zij Lana graag en liefdevol.

Ze was toen ongeveer twee jaar. Ze kwam in een welgesteld gezin terecht.

Haar adoptievader, Kaz Perk, was een kleine, pezige man die hard werkte als topambtenaar en slapen als tijdverspilling afdeed. Hij had sluik, halflang blond haar, dat hij veelvuldig, met een snelle handbeweging, achter zijn oren drapeerde. Zijn kleine blauwe ogen, smalle lippen en puntige neus gaven hem een harde gezichtsuitdrukking, dodelijk efficiënt. Als de snoet van een hogesnelheidstrein.

Kaz had maar twee werkelijke doelen in zijn leven: zoveel mogelijk macht veroveren en geld verdienen. Het was een mateloos ambitieuze man, die ook nog eens in heel veel dingen goed was. En hij hield eindeloos veel van Lana. Hij inspireerde haar om haar best te doen in het leven.

Dat hij geen kinderen kon krijgen begreep hij niet: alles was toch realiseerbaar, als je maar echt wilde? Het voelde als een immense nederlaag. Lana was een geschenk voor hem geweest, maar dat kon de innerlijke schaamte nooit helemaal wegpoetsen.

Haar adoptiemoeder was een lieve, maar labiele dochter van een plaatselijke baron. Ze was zeer knap om te zien met haar bijna witte, stijle haar en ijsblauwe ogen. Ze leek op een sneeuwprinses en speelde prachtig piano. En als ze dat deed in een sombere bui, leek de lucht rond haar stil te staan en was het of het zonlicht danste in haar engelenhaar. Als ze somber was speelde ze zo mooi dat het Lana deed huilen.

Lauri-Dymphine was vaak somber, ze vocht sinds enige jaren tegen zware depressies.

Toen ze uit de apotheek kwam waren Lux en zijn vriend verdwenen. Ze stapte opgelucht op haar fiets. Een uiterst gênant moment was haar bespaard gebleven. Stel je voor: Lux vragen voor het jaarfeest! Pfff.

Met een verbeterd grijns op haar gezicht fietste zij in de richting van de t-splitsing, waar zij rechtsaf het fietspad langs de rivier op sloeg. Bij de bocht naar het fietspad wierp ze een korte blik op het kerkje dat, een meter of dertig van de kade, aan haar linkerzijde in het water van de rivier de Wen stond. De zon scheen uitbundig op de gelige stenen van de Kathedraal van de Vissen. Die vreemde naam had het gekregen sinds de dag dat het rivierwater tot boven de toegangsdeur was gestegen. Alleen de vissen in de Wen hadden toen nog toegang tot het godshuis.

Aan de achterzijde trok, in de langgerekte schaduw van de kerktoren, een bruisende waterkolk een diepe geul in de rivierbodem. Daar ergens hadden ze haar destijds dus gevonden. Toen stonden er nog bomen en struiken, waar de wieg in was blijven hangen. Nu was alles bruisend water. Vreemd idee.

Lana was nu dertien jaar en de kerk herinnerde haar elke keer weer aan het feit dat zij wees was.

Er moest een onwaarschijnlijk drama aan haar vondst vooraf zijn gegaan. Dat kon niet anders. Haar echte vader en moeder moesten wanhopig zijn geweest die dag, maar Lana wilde daar liever niet over nadenken. Natuurlijk was er toen stroomopwaarts gezocht naar mogelijke ouders en was er een opsporingsbericht opgeplakt in het gehele graafschap, maar er had zich nooit meer iemand gemeld.

Het bleef voor altijd stil.

'Vergeten is ook een vorm van vrijheid', zei haar vader. Dat vond Lana eigenlijk ook wel.

Maar heel soms vergat ze te vergeten.

Weeshuis Karmozijn

(Elf jaar eerder...)

Het weeshuis van Torkel lag in een smal straatje met oude klinkers, die glommen als de bovenkant van verse kadetten bij de bakker. Het liep schuin omhoog vanaf het centrale plein van Torkel en op het hoogste punt maakte het een flauwe bocht naar links.

Het was het oudste deel van het stadje, de meeste huizen dateerden uit de middeleeuwen. De huizen, die van verschillende hoogte en breedte waren, waren opgetrokken uit een lichte kleur steen. De dikke muren en relatief kleine, diepe vensters zorgden ervoor dat de serene stilte in de straat geen kant op kon.

Aan de schuine daken met oudroze dakpannen hingen zware, loodgrijze dakgoten. Vanuit de dakgoten tuimelden regenpijpen naar beneden, als in tin gestolde tranen.

Er liep een smal stoepje aan beide zijden van het straatje. Het breedste gebouw van de straat lag net voor de flauwe bocht en was opgetrokken uit okerleurige steen en viel daarmee in geelheid op ten opzichte van de andere gebouwen, die lichter van kleur waren. Zes ramen (drie boven en drie beneden) keken, teruggetrokken in de dikke stenen muren, op het straatje uit.

De entree bestond uit een ondiepe portiek met een massieve, houten deur en een grote zinkleurige brievenbus.

Onzichtbaar vanaf de straat, omdat zij aan de achterzijde van het klooster lagen, waren de eenvoudige klokkentoren met kantelen en puntdak en de met vele kleuren glas bewerkte koepel boven het altaar, die herinnerden aan de dagen dat het gebouw een klooster was geweest.

De tekst Weeshuis Karmozijn was in sierlijke, zwarte letters op de gladde steen boven de deur geverfd. Het weeshuis lag stevig ingeklemd tussen twee woonhuizen. Achter de ramen met dikke velours gordijnen glommen de eeuwenoude stenen vloeren onder roze kindervoetjes.

*

Zuster Celia Parbo zat op haar knieën met haar ogen gesloten en het hoofd gebogen, voor het altaar in de kleine, maar fraaie kapel die deel uitmaakte van het weeshuis. Door het bewerkte glas van de koepel, die het plafond van de kapel vormde, vielen winterse zonnestralen. Er flikkerden een viertal witte kaarsen op een tafel met een dik rood kleed erover, die voor het altaar stond. Ze prevelde een aantal Latijnse gebeden en liet de rode kralen van een rozenkrans door de vingers van haar rechter hand rollen. Het was muisstil in het gebouw.

Na een kruis te hebben geslagen en een buiging te hebben gemaakt naar het Christusbeeld, dat halverwege het altaar hing, wandelde zuster Celia via de centrale omgang, naar de andere zijde van het voormalige klooster waar de kinderkamers van het weeshuis lagen.

Celia was een kleine, bijna breekbare vrouw van zestig jaar met lang zwart haar, waar zilvergrijze banen in glommen,

alsof ze erin geweven waren. Ze droeg het haar vrijwel altijd in een knot achter op haar hoofd. Ze had een roomwitte, gave huid en diepbruine ogen die haar gezicht een zuidelijk aspect gaven. Haar huid leek dun als bakpapier en omspande de uitgesproken jukbeenderen en haakneus als tentdoek.

Ze wierp een snelle blik op de antieke pendule, die op een laag dressoir in de gang stond. Celia slaakte een diepe zucht van tegenzin en opende toen de krakende deur naar slaapkamer drie.

Het weeshuis telde slechts vier kamers. De andere kamers waren leeg, er waren niet veel wezen in Torkel. Maar het tweejarige meisje in kamer 3 was erg bijzonder en vulde het voormalige klooster met liefde. Celia had de Heer menigmaal bedankt voor haar komst.

Het tweejarige meisje lag vredig te slapen, met de tot knuistjes gesloten handjes naast haar hoofdje. Er viel een smalle straal zonlicht op haar hoofdje, door een smalle kier tussen de gordijnen. In de straal zonlicht dansten stofdeeltjes. De stilte van de late middag had zich zwijgend rond de straal zonlicht verzameld.

Met twee gerichte armbewegingen ritste Celia de gordijnen open. Het overvloedige daglicht viel het stille kamertje binnen en deed het meisje geschrokken met de olijfkleurige ogen knipperen.

Het begon al snel te huilen en Celia haalde het meisje uit haar bed. Ze drukte haar liefdevol tegen de borst. Zo liep ze een rondje tussen de oleanders en olijfbomen op de open binnenplaats om haar te kalmeren en nam uiteindelijk plaats op een klein, stenen bankje onder een oude platan.

'Sjoesjoe, Lana', sprak ze op zachte toon vlak bij haar oortje en ze vervolgde: 'sjoesjoe, stil maar. Het is al goed. Straks komen je nieuwe papa en mama, mijn kindje.'

Celia keek naar de samengeknepen oogjes en de traantjes die er aan de zijkanten uitgeperst werden. Het traanvocht liep langs haar neusje als een slakkenspoor naar beneden en passeerde een opvallend moedervlekje boven haar lip, alvorens via de mondhoeken op de arm van Celia te landen.

Ze drukte het meisje nog iets dichter tegen zich aan en probeerde de moedergevoelens in zichzelf te negeren, zoals ze dat altijd deed. Ze wiegde het meisje op haar schouder en liep naar de keuken waar zij met haar vrije arm in een grote, zilverkleurige ketel roerde die op het gas stond. Vervolgens pakte ze een flesje van het aanrecht dat ze voor het hongerige kind klaar had gemaakt.

Lana had ze haar genoemd. "Licht" in het Grieks. Dat vond ze een toepasselijke naam.

Het was baron Binckerius, de toekomstig grootvader van Lana, die Celia met veel gevoel voor drama had verteld wat er die bijzondere dag was gebeurd bij de Kathedraal van de Vissen.

Het was een loodgrijze novemberdag geweest, er leek iets dreigends in de lucht te zitten. Het water rond de kerk was sneller dan normaal gestegen tot kniehoogte. Plotseling was het wolkendek, dat grijs en zwaar boven de rivier hing open gebroken en had een smalle goudgele lichtstraal, als een hemels zoeklicht, de antieke reiswieg met het kindje verlicht dat in de begroeiing langs de kade vastzat. Het was blijven haken tussen zwarte els en meidoorn, achter de deels ondergelopen kerk van Torkel.

Tius Pons was er, wadend door de halve meter water, op afgerend en had het slapende kindje uit de wieg getild. Vervolgens had hij het kindje, in zijn uitgestrekte armen voor zijn borst gehouden. Het was gewikkeld in kostbare roomwitte stof met kroonmotieven in delicaat gouddraad. Toen baron Binckerius zag wat er in het wiegje lag, had hij een kruis over de borst geslagen en opgekeken naar de hemel. Hij voelde zich getuige van een groot wonder. En dat wonder kreeg nog meer gestalte toen vervolgens het water van de Wen op onheilspellend snelle wijze verder begon te stijgen. Het was alsof iemand een enorme kraan had open gedraaid; de rivier slokte gulzig de weiden rond de kerk op. Het klonk als een tafereel uit de bijbel, als een kleine zondvloed. Sindsdien stond de kerk half onder water. Behalve de laatste dag van de maand; dan vielen kerk en uiterwaarden gedurende een etmaal droog.

*

Het kwam vrijwel niet voor dat Celia Torkel verliet, maar uitgerekend de dag dat Lana werd gevonden, was zij weg geweest. Ze verzorgde haar zieke moeder, die ver weg op een landgoed in de bergen woonde. Het was een zwaar half jaar geweest, waarin ze zich vaak eenzaam had gevoeld, maar ze had geen spijt van haar besluit. Ze had erg veel van haar moeder gehouden en haar met liefde verzorgd. Van Lana had Celia daardoor niets geweten. Ze wist dus niet wie zij was. Het prachtige kindje op haar arm lurkte gehorig een flesje lauwe pap weg. Ze hadden samen met een huisarts bepaald dat Lana de dag van de vondst, vandaag bijna een jaar

geleden, een jaar oud was. Lana werd morgen dus twee. Het kindje maakte tevreden, knorrende geluidjes, als een biggetje en keek haar onderzoekend aan, met haar olijfgroene ogen. Het zou Celia's laatste flesje aan Lana zijn. Straks kreeg zij nieuwe ouders.

Ratten zo groot als schapen

Torkel was een kleine, middeleeuwse stad aan de oever van een brede, wilde rivier.

Het kleine, deegkleurige stadje, lag tegen een heuvel aan alsof het er tegenaan gesmeten was en was blijven kleven. Het kende daardoor een groot aantal hoogteverschillen, die je in de steile straatjes in je kuiten voelde.

Midden in de brede rivier, tegenover Torkel, lag een onbewoond bergeiland. Als een groene vuist rees het vastberaden op uit de woeste rivier; zeker twee kilometer lang en meer dan zestienhonderd meter hoog. Op de landkaarten, in het aardrijkskundelokaal heette het Primsa, maar de inwoners van Torkel noemden het al eeuwen Tarantula.

Dit gezien de vorm van het eiland die, vanuit Torkel bezien, sterk deed denken aan een joekel van een spin. Het had twee afgeronde toppen, waarvan de grootste het lijf van de spin moest voorstellen en de kleinste de kop. Dit beeld werd nog versterkt door de eeuwenoude, kromgebogen bomen aan de oever van het eiland, die om onduidelijke redenen met hun kruin in de Wen hingen.

Als de harige, gehoekte poten van een spin, dus. Helemaal rondom.

Kinderen luisterden met open mond naar de vele spookverhalen over Tarantula, die al eeuwen lang op winteravonden werden voorgelezen. Er werd beweerd dat de

zielen van overleden personen er 's nachts rondwaarden, dat je er je leven niet zeker was. Door de geïsoleerde ligging zouden er uitgestorven gewaande dieren rondkruipen. Slangen zo dik als autobanden, ratten zo groot als schapen. En natuurlijk spinnen groot genoeg om eronder door te kunnen lopen.

*

Het was een heldere vroege herfstdag en Lana genoot van de lauwwarme zonnestralen op haar gezicht. Ze had de medicijnen en ze was ruim op tijd voor de training. De zachte wind blies enkele bladeren over het fietspad dat zij nu op gereden was vanuit Torkel. Het fietspad, dat bovenop een lage dijk lag, kronkelde gehoorzaam mee met de rivier. Meer dan het ruizen van de rivier en de wind in de hoge populieren langs het fietspad, hoorde zij niet.

Ze dacht na over de wijze waarop zij Lux naar het jaarfeest zou vragen, terwijl ze een dromerige blik wierp op het glooiende laagland rechts van haar. Het bestond uit maisvelden, groene weiden en akkers, die zich als een golvende lappendeken uitstrekten tot aan de horizon. Muurtjes van gestapelde stenen op heuphoogte, deden dienst als perceelafscheiding. In het sappige groen van een enkel perceel lagen de glimmende, bruine lijven van paarden.

"Hi Lux. Zou je met mij naar het jaarfeest van Rococo willen?" - "Nee, sorry Laan. Ik ga al met Eva." - "Met wie?" - "Met Eva Grana, die..." - "Ja, Jan Joker, ik weet wie het is. Jezus..."

Het gesprek in haar hoofd had haar opgewonden, haar hart leek wel slagen over te slaan.

"Relax, Laan. Wind je niet zo op," sprak ze zichzelf toe. Was er maar helemaal geen jaarfeest, het maakte alles alleen maar ingewikkeld.

Ze snoof de lucht van vers gemaaid gras op en plaatste haar zonnebril boven op haar hoofd om de zonnestralen de kans te geven haar gehele gezicht te bruinen. Lux verdween wat naar de achtergrond.

Ze draaide haar hoofd en bekeek de groene wereld van Tarantula aan de overkant. Ze hoopte wel eens een beer te zien, of een wolf. Ze keek in ieder geval altijd even.

'Lana naar Toela toe willen', had Lana op een dag verklaard. Ze was toen een peuter.

Haar opa had haar ernstig aangekeken en met zijn lage basstem verteld dat er nog nooit iemand levend terug was gekomen.

'Er zijn wel eens koppige mensen geweest die de Wen zijn overgestoken. De laatste was Bes Lent, de slager van Torkel. Jij was nog niet geboren toen hij het onzalige idee kreeg om naar de Tarantula te gaan. Ik heb hem toen gewaarschuwd, maar niets kon hem tegen houden.'

Opa Bincks had met een diepe frons van zijn witte wenkbrauwen zijn hoofd geschud.

'Hij is nooit terug gekomen. De Wen heeft hem verzwolgen.'

Lana had geschrokken opgekeken naar haar opa. Ze zaten op een stenen bankje langs de kade van Torkel en keken naar de dikke poten van de denkbeeldige spin, aan de overkant, die meedeinden op het witte schuim van de golven in de Wen.

Lana likte aan een ijsje. Opa onderschepte met zijn wijsvinger een druppel die van het hoorntje dreigde te vallen.

'De rivier is onvoorspelbaar en gevaarlijk, Lana.'

Toen luisterden zij samen naar de rivier, die overal in Torkel te horen was. De Wen deed het dorp zoemen als een oude koelkast.

Dres Pekarnot

Lana trapte traag en tuurde afwisselend op het scherm van haar telefoon en op het smalle fietspad. Voor haar schitterde het als zilver in de uitbundig schijnende zon.

'O nee, hè?' kreunde Lana plotseling hardop.

Ze fronste geërgerd, plaatste met een cool handgebaar haar zonnebril voor haar ogen en begon wat sneller te trappen om op die manier de gedaante te ontwijken die vanuit de maisvelden rechts van haar, op de dijk kwam afgelopen. De telefoon verdween na een beschaafd klik in een zak van het trainingsjack.

Het was een kleine gestalte, met een grote rode baret op, waar een zwanenveer op was geprikt. Hij liet zijn schep vallen en begon te rennen, toen hij haar zag.

Zijn kleine beentjes trappelden, vinnig als een dravend paardje, onder zijn kleine bovenlijf. Het relatief grote hoofd hield de blik gericht op het fietsende meisje op de dijk. Geen seconde verloor hij haar uit het oog. Als hij door liep zou hij net op tijd zijn, zo leek het.

Het was Dres, de lilliputter. Een onverstaanbare, kleine man met een gebruide huid en treurige ogen. Hij woonde in een oude caravan tussen de maisvelden, op honderd meter van de rivieroever en bracht zijn dagen door tussen de gewassen. Door zijn beperkte lengte verdween hij volledig tussen de planten en deed daar zijn harde werk. Tussen de gewassen was hij onzichtbaar voor de wereld. En hoefde hij op zijn beurt de wereld niet te zien. Alleen om Lana te begroeten

klom hij de dijk op. Heel even, dan verdween hij weer net zo snel als hij gekomen was.

Zuster Celia Parbo had zich vanaf zijn komst bovenmatig verantwoordelijk getoond voor de kleine man. Zo at hij elke dag klokslag half negen bij haar, in het weeshuis. Dat laatste vonden veel mensen merkwaardig (Celia was niet bepaald een vriendelijke, benaderbare vrouw), maar omdat ze het tegelijkertijd ook zeer nobel van haar vonden, werd er verder niets achter gezocht.

Maar Dres at er niet zo maar.

Lana wist dat Dres uitsluitend een zeventiende eeuwse stoofpot van slachtafval at, die verder iedereen weerzinwekkend vond. De naam van het gerecht was haar ontschoten.

Lana trapte flink door. Dres was tussen de maïskolven verdwenen, alleen de grijswitte veer was nog zichtbaar tussen de gewassen, als de rugvin van een haai.

Dres had de merkwaardige gewoonte om Lana in verlegenheid te brengen met overdreven deftige begroetingen.

'Dag hogheid', riep hij dan plechtig, gevolgd door een sierlijke armzwaai en een diepe buiging. Blijkbaar lukte het hem niet om het woord 'hoogheid' uit te spreken.

Als hij dat al bedoelde te zeggen, want hij was vrijwel onverstaanbaar door zijn doofheid.

Dres was soms irritant, maar vaak ook heel lief en ronduit schattig. Zo had hij laatst met handen en voeten en bijna huilend van machteloosheid, aan opa Bincks en Lana verteld dat hij een broer had. Zo maar, uit het niets.

Lana was verdrietig geworden van de blik in Dres' ogen en wilde dat ze hem kon helpen.

Maar niemand wist waar Dres vandaan kwam en Dres leek het ook niet te weten.

*

Dres was gevonden op de modderige vloer van de Kathedraal van de Vissen, op de laatste dag van de maand, de dag van de traditionele Ezelmars.

De klokken van het kerkje hadden juist gezwegen toen Tius de kleine man slapend aantrof aan de voet van het altaar. Hij had hem naar buiten gedragen. Vanaf de kade van Torkel hadden opa Bincks en Celia Parbo toegekeken. Na Lana, was nu Dres op wonderbaarlijke wijze tot hen gekomen. Niemand begreep het.

Bijna niemand.

Alleen Celia had een kruis geslagen om de heer te bedanken voor de veilige oversteek van de kleine man.

*

In het begin had Lana Dres' gedrag nog wel grappig gevonden, maar nu was zij dertien; voldoende reden om stevig door te trappen in een poging Dres te ontwijken.

Maar Dres was toch sneller en even later stond hij stralend van voldoening in de berm van het fietspad. Lana richtte de blik op de flauwe bocht in de verte en stoof zonder om te kijken langs de kleine man naast de weg. Ze hoorde 'hoghaid'